

единъ герой, който да не е билъ победенъ. И най-голѣмитѣ герои, въ края на краищата, сж били победени и сж умрѣли. На всѣки герой е направенъ паметникъ, на който пише: Тукъ лежи единъ отъ голѣмитѣ герои въ свѣта. Казвамъ: герои сж тѣзи хора, но не сж истински герои.

И тѣй, не съжбявайте за временнитѣ нѣща, които сте изгубили. — Ама любовта си изгубихме. — Не съжбявайте за онази любовъ, която се губи. Тази любовъ е героятъ, който умира. На такъвъ герой не може да се разчита. Нѣкой казва: Едно време: сърцето ми горѣше отъ любовъ, но сега любовта ми изгасна. — Любовъ, която запалва сърцето и после изгасва, любовъ, която извира и пресъхва, е повърхностна любовъ. Ако ти се въодушевишъ и кажешъ, че си готовъ за Господа всичко да направишъ, а на другия день още се откажешъ, каква е твоята любовъ? И Петъръ казваше на Христа, че любовта му е непоколебима, че никога нѣма да Го остави, че е готовъ съ меча си да Го защитава, но не издържа. Докато пѣтелтъ два пжти пропѣ, той три пжти се отказа отъ Христа. Следъ това Петъръ съзна погрѣшката си, разкая се и горко плака. Той видѣ своята слабостъ и позна, въ какво седи юначеството. Дето има страхъ, тамъ юначество не сжществува.

Следователно, първата работа на човѣка е да се освободи отъ онзи вътрешенъ, неестественъ страхъ въ себе си. Единствениятъ страхъ, който трѣбва да сжществува, който е на мѣстото си, той е страхътъ въ човѣка да не изгуби любовта си. Свещенъ страхъ е той! Щомъ изгуби любовта си, човѣкъ свършва и съ живота си—за него всичко е свършено. Отъ нищо друго човѣкъ не трѣбва да се страхува. Всѣкакъвъ другъ страхъ е безпредме-